

И при спомена за защитника ѝ тя промълви:

— Той ще ме спаси; ще обжалва и тамъ въ Русе ще ме разбератъ и ще ме оправдаятъ.

— Тогазъ!

Царка стисна юмоуци. Тя искаше да стане това, за да се яви предъ тия сѣдии и да имъ каже, че нищо не разбиратъ.

Въ озлобената ѝ душа минаваха питания едни отъ други по-заядливи, мъчителни и увлечена въ тѣхъ тя не усѣти, кога прѣваля нощъта.

Вслуша се и долови, че въ двора се отекваха други стѣпки. Часовоя бѣ смѣненъ.

По едно време спящата до нея жена се пробуди.

— Докарали те, а? — запита тя сънлива.

— Докараха ме. — Отвърна Царка.